

ECOUL RĂZBOIULUI PENTRU INDEPENDENȚĂ IN LITERATURA POPULARĂ

de RODICA FLOREA

Ca martor activ al istorici și ca manifestare a cugetului românesc, literatura, în întregimea ei, încearcă imortalizarea timpilor de glorie. Poezia patriotică românească își are originea în creația populară. „Oamenii întâi cîntă, pe urmă scriu“ — spunea N. Bălcescu. „Cei dintîi istorici au fost poeții“. Considerind textele folclorice niște bogate „arhive ale popoarelor“, Alecu Russo insista, în ceea ce privește folclorul autohton, asupra leitmotivului „slobozeniei din afară“. Poezia populară inspirată de războiul pentru independență din 1877 este o cronică vie, purtînd, mai presus de orice, pecetea autenticului, a istoriei trăite, este o școală de educare patriotică în spiritul mîndriei, al demnității și al încrederii în dreptatea cauzei poporului. Momentului istoric de tensiune maximă îi corespunde — cernizîndu-l — fenomenul literar, contribuție remarcabilă la închegarea unei epopei naționale. Poeziile populare de la 1877 sînt adevărate manifeste ale conștiinței naționale, dînd expresie milenarei aspirații de împlinire a sufletului românesc prin dreptate, întregire, neatîrnare.

Folclorul fiind în primul rînd opera dăinuirii, a prefacerilor, a cizelărilor și a decantărilor prin vremi, chiar cînd cîntă evenimente contemporane, poetul anonim nu face altceva decît să adapteze balade străvechi, bătrîne doine și cîntece de haiducie, cu adaosul unor nume proprii și al unor precizări în spațiu și timp. Astfel, „cîntecce bătrînești“ culese de pe valea Timocului sînt cîntece „noi“ raportate la momentul '77, turnate în tiparul vechilor balade. De fapt, spune George Călinescu, „teoretic, o baladă este un ecou al actualității, o întîmplare senzațională spusă în cîntec și publicată prin lăutari“. Întîmplările povestite de autorul popular țin de realitatea istorică, de concretul ei imediat și, de altfel, baladele sînt intitulate ca niște capitole din manualele școlare: *Răscoala împotriva turcilor de la 1876*, *Războiul Independenței (1877)*, *Războiul româno-ruso-turc (1877)*. Eroii acestor cîntece epice se luptă ca și legendarii Novăcești sau ca Roman Voinicul din vechile balade, pentru iubirea de moșie și împotriva puterii otomane, care le destrămase familiile înrobindu-le fiicele și soțiile: „Că turcu păgîn spurcat, / Multe sate a tăfat, / Mulți voinici mi-a îngropat, / Piatră pe piatră n-a lăsat, / Pămînt s-a cutremurat, / Soar'le pe cer a lăcrimat / /.../ Pe muieri, fete frumoase, / Le duceau legate la pașc, / Le duceau, vezi în robie, / De urmă nu se mai știe“.

Sînt frecvente, în baladele războiului pentru neatîrnare, expunerea descriptivă a evoluției unor lupte, consemnarea desfășurării atacurilor și indicarea localităților înscrise în perimetrul teatrului de război: „Da-n preajma Vidinului, / Pe cîmpul Smîrdanului, / În tabăra românilui / În roata căpitanului, / Căpitanului Vințianu, / Că el apăra Smirdanul, / El pe turci cum mi-i zărea, / Comandă la români dădea, / În cale că le ieșea, / Pin-la unu mi-i tăia, / Pin mocirlă-i îngropa, / Ca să-i ducă, vezi, apa / Multe mii de turci

pierea, / Da români, vezi, tot așa / Pin-la genunchi a fost sînge, / Inima la om se frînge ; / Că și biata păsărea, / Pe Timoc se speria, / Și uita de-a mai cînta“.

Momentele decisive ale războiului rămîn înscrise în memoria creatorului anonim. Așa sînt, de pildă, trecerea Dunării, asalturile repetate la redutele Griviței, asediul Plevnei, capitularea lui Osman Pașa, predarea Vidinului, luptele de la Rahova ; „Trecură Dunărea lată, / Și la luptă-porni-ndată. /.../ General Cerchez nainte / Ducea pe rumâni în frunte : / — Aideți, aideți, roșiori, / Ai Rumâniei feciori ; / Frica de păgîni nu luați, / Capete la toți tăiați, / Că ăla nu e voinic / Ce se teme de pierit ! / De trei ori ura ! striga / Și Plevna o-ncercuia, / Apoi tuna-n Grivița. / Vai de turc ce mi-o pățea ! / Căci țaranu, ca un leu, / Se ducea unde-i mai greu. / Lină verde flori mărunte / Plevna-i tare ca un munte / Cu Osman al ci în frunte, / E greu la creștin să-nfrunte /.../ General Cerchez striga ; / Trageți ! Ura ! Infanteri, / Ai Rumâniei feciori / De trei ori ura ! -mi striga, / Și Plevna mi se preda / Pe Osman greu îl rănea /.../ De trei Ura ! striga, / Și Vidinu se preda / Sus pe tabia turcească / Joacă hora românească / Hora, hora, hora marc, / Pin-la cetatea cea tare ! Joacă hora românească / Înfrățită cu-a rusească, / Pe Cîmpia Diului / Și văii Timocului“.

Lupta se poartă în etape cu grad de dificultate sporit, după ritualul cunoscut din basmele în care Făt-Frumos se ia la trîntă cu zmeul : „Turci păgîni îi aștepta, / Pin-gă ei s-apropia, / Atunci focu deschideau, / Mulți băieți aci cădeau / Roșiori mi-i ajungea / Cînd soarele răsărea. / La cuțite s-apuca, / Cura sînge cu apa / Cînd fu soarele la prînz, / Tăiere cu mare plîns ; / Cînd fu soarele-n amiaz, / Ce tăiere cu năcaz ; / Cînd fu soarele-n chindie, / Ce tăiere cu minie / Tăiară vo șapte mic, / Da'd-aci nu se nui știe !“.

Balada face însă notă singulară în folclorul războiului pentru neatîrnare. Ponderea o au cîntecele scurte, calchiate pe canavava doinelor de cătănie și de haiducie. Aceste cîntece cu tematică ostășească sînt isvorite spontan la popasurile ce întrerupeau exodul eroic peste bătrînul Danubiu, către cîmpul de luptă, sau în scurtele răgazuri dintre două asalturi la redute, cînd soldatul român simțea nevoia să-și exteriorizeze dragostea de viață, cîntînd și dezlănțuind hora în jurul focurilor aprinse ca acasă, pe țarină. Imprecația din cîntecul *Plevna și Vidinul* este un ecou evident al cîntecelor de cătănie : „Frunzuliță trei lămii, / Ardă-mi-te-aș hoț de Dii ! / Toată iarna te păzii, / Cu ranița-n căpătîi / Cu obrajii po zăpadă, / Cu pușculița-ncercută !“¹.

Asemceana, ecoul doinelor haiducești răzbate în portretizarea oștenilor : „Cîntă cucul vinerea / Vinerea și miercurea, / Trec voinicii Dunărea / Cu cuțite alămite, / Cu curele țintuite, / Și se bat noaptea pe lună / Strălucind bumbii la lună“.

Cîntecele războiului de independență sînt multiplicat în toate provinciile românești, în nenumărate variante. Variantele în tonalitate gravă coexistă alături de cele în care e ușor sesizabilă nota de umor popular realizată prin nuanțe lexicale, diminutive cu sens pejorativ (Osmănel), mimări de exclamații turcești (Aman ! bre Osman !), cuvinte răsucite comic (ca de pildă onomatopeicul „bumbarale“ — pentru obuze).

La antipodul chipului voit grotesc al vrăjmașului, țîpînd după ajutor ca din gură de șarpe, și „ștînd să moară“, de spaimă, imaginea oștenilor români e de o suavitate mișcătoare, exprimînd deopotrivă mîndria și jalea pentru posibila jertfă a vieții lor : „Bate vîntu papura / Și-mi pornește tabăra, / Tabăra de soldăței, / Mult is nalți și subțirei, / Și la piept cu năsturei, / Să treacă glonțu prin ei !“. O simplă negație intercalată în ultimul vers, într-o variantă a cîntecului, și înlocuirea diminutivului „soldăței“ semnificînd fragilitatea — prin repetarea, cu rol de întărire, a cuvîntului „voinic“ schimbă total sensul, duiosia îndurerată făcînd loc încrederii admirative. „Frunză verde ș-o lălea, / Trec voinicii Dunărea, / Cîte patru-alătura, / Voinici nalți și subțirei, / Nu trece plumbu

¹ Cîntece voincești și ostășești, culese de C. Rădulescu-Codin, St. Tuțescu și S. T. Kirileanu, Tip. C. Sfetea, București, 1910.

prin ei!¹. Imaginea nu e nouă, ci, adaptată la o nouă realitate istorică, e desprinsă din cîntecele Iancului, în oare, „Crăișorul munților“ își cheamă, spre a porni lupta dezrobitoare, „tot cătane tinerele, / de nu trec plumbii prin ele“.

Cu modalități stilistice tipic folclorice — enumerare, repetiție, alăturare de imagini simetrice — metafora e uneori de mare adîncime și finețe, cu o frapantă putere de sugestie, exprimată într-o desăvîrșită armonie muzicală : „Frunză verde trei Banați, / Din Giurgiu pînă-n Galați, / Numai roate de soldați / Făr-de surori, făr-de frați, / Parcă sint făcuți din brazi, / Făr-de frați, făr de surori, / Parcă sint făcuți din flori ; / Făr-de surori, făr-de veri, / Parcă sint căzuți din cer“.

Comuniunea cu natura îl face pe creatorul popular s-o asocieze în caracterizarea oricărei zguduirii istorice, prin intermediul comparațiilor și paralelismelor. Bătăliile sîngeroase, măcelul războiului, anulează astfel fertilitatea naturii și belșugul roditor al cîmpurilor, invocate în poezie ca principiu al vieții. Antiteza e limpede : „Iar dincolo de pîrîu, / Crește iarbă și cu grîu ; / Nici nu-i iarbă, nici nu-i grîu, / Numai sîngele la brîu, / Sîngele soldatului, / Bate pieptul calului“². Versul curge uneori tărăgănat ca în bocetele populare : „Întoarceți maice-năpoi / C-acol-unde mereu noi, / Nici nu-i pită, nici nu-i grîu, / Numai sînge pînă-n brîu, / Întoarceți maice-năpoi, / C-acolo-unde merem noi, / Nici nu-i fin, da nici nu-i iarbă, / Numai sînge pînă-n barbă /“³.

Accentele de lamentație sobră, abia sugerată, alternează cu ritmul vioi și șăgalnic al „horelor“. După toate aparențele, horele de la Grivița și de la Plevna ale lui Alecsandri, reproduse în toate gazetele timpului, citite, memorate și comunicate cu adaosuri și transformări, din om în om, încalcă la un moment dat granița folclorului, se amestecă pînă la confundare în poezia populară și sint, în orice caz, model imitat copios de creatorii anonimi, în ritm, număr de silabe, formulări, apelative, interjecții. *Hora răzbelului*, *Hora de la Rahova* și *Hora dorobanțului* oscilează, astfel, între marșul ostășesc, strigătura populară și cîntecul de joc, purtînd amprenta vizibilă a horelor lui Alecsandri : „Frunză verde de lăptucă, / Sună trîmbița de ducă / Bate toba-n depărtare / Și ne cheamă la hotare / Hai, voinici, să mai jucăm / Și pe urmă să plecăm ! / Cîntă bine lăutare / Să se-ntindă hora mare, / Trage-n coarde cu minie / Că plecăm la bătălie, / Trageți hora și-om juca / Uite-așa și iară-așa /.../ Auzi tunul cum vuieste / Turcul taie și robește / Leleo, maică, ce urgie / Se gătește să ne vie ! / Sai curcane, dă cu foc, / Nu lăsa pe ture de loc / Măi bădiță, măi munte, / Măi firtate moldovene / Hai la Dunărea cea lată / Să-nfruntăm moartea turbată / Și-acolo om tot juca / Uite-așa și iar așa !“.

Nota umoristică, expresiile mucalite există de asemenea — chiar dacă nu identic — la Alecsandri : „Frunză verde de spanac / În Rahova la conac / Pașa-n gînduri cufundat / Stringe turcii toți la sfat. / Țin-te bine, măi aga, / Că-ți plesnește cealmau /.../ Hai la luptă măi ciutac / Să te dau jos ca pe-un sac /.../ Să te văz turcule — hai — / Cu Români cum te dai“ etc.

Împrumutul e, de altfel, reciproc. Alecsandri el însuși își croise horele după tiparul popular. Cînd o strofă ca : „Ziua, noaptea, glonții plouă, / Tot pămîntu-î ud de rouă / Nu e rouă din senin, / Ci e sînge de creștin“, din *Hora de la Plevna*, se întîlnește, cu deosebiri aproape insesizabile, și în *Cîntecele voinicești și ostășești*, culese de C. Rădulescu-Codin, e greu de stabilit primatul, deși, la o citire atentă, apare ca mai probabil faptul că acesta îi aparține lui Alecsandri. Poezia populară intitulată *Bătălia de la Plevna* e, în mod evident, o alipire de strofe împrumutate și adaptate din diverse cîntece cătănești și doine, cărora deci li s-au adăugat și cele patru versuri din Alecsandri păstrate în memoria creștorilor anonimi.

¹ Tudor Pamfile, *Cîntece de țară*, Edit. Socec, București, 1903.

² G. Alexici, *Texte din literatura populară românească*, tom. II, cu un studiu introductiv, note și glosar de Ion Mușlea, Edit. Academiei, București, 1966.

Poeziei populare, generată de entuziasmul unanim și exploziv al momentului '77, îi este proprie relevarea tonică a unor însușiri perene ale armatei române, a unor înalte virtuți patriotice și caracterologice ale ostașului român — sacrificiul conștient, sentimentul datoriei, perseverența, curajul și împăcarea în fața morții, umorul dacic, omenia, demnitatea și mândria națională, eroismul firesc. Exprimarea încrederii în biruință și a conștiinței puterilor și capacităților în luptă ale ostașului român împrumută adesea tonul muicalit : „Șade turcu-n meterez, / Dă cu glonțul și nu-l vezi / Frunză verde de trifoi / Ieși turcule din zăvoi, / Ieși colea la teferiș, / Nu te bate pe pitiș, / Ieși din șanț dacă poștești, / Să te bat / să pomenești /.../ Să te văz, turcule, hai, / Cu românii cum te dai /.../ Hai la luptă măi ciutac / Să te dau jos ca pe-un sac“. Izbinzile sînt consemnate cu mîndrie euforică : „Frunză verde busuioic / Toată țara stă pe loc, / Numai Plevna arde-n foc, / La margini și la mijloc. / Osman-Pașa stă pe loc, / Strigă tarc-n gura mare : / Săriți turci, săriți tătari, / Că ne-nconjoară muscalii, / Și ne omoară românii ! / Românii din Românie / O au luat cu vitejie !“. Imaginea capătă proporții gigantice, amplificînd sugestia vizuală : „De la Plevna la Ruscuc / Numai capete de turc ; / De la Plevna pîn-la Dii / Trec românii mii și mii !“.

În lirica războiului pentru independență — atît în cea populară cît și în cea cultă, — un aspect tematic unanim abordat este acela al mitizării eroilor. Eroii individuali reali sau eroul colectiv „curcanul“ au intrat în mitologia națională. Căciula dorobanțului capătă dimensiunea simbolică a căciunii lui Mihai Viteazul : „C-o opincă mă-ncălăi, / În cap căciulă că luai, / Căciulă c-a lui Mihai“. „Căciularii“ curcani devin niște personaje fabuloase, cu puteri miraculoase cărora nimic nu le poate sta în cale. Valter Mărăcineanu e simbolul eroului etern, invincibil, în ciuda jertfirii vieții : „Valter căpitanu bun / Adevăratu român / Să suie pă parapet / Cu nouă gloante prin piept“. El este simbolul viteazului conducător de oști : „Căpitane Valtere, / Unde-ți duci cătanele ? / Hei, hei, tot în foc sărmaneale. / Pe cel deal, pe cel hotar, / Trece-un falnic general, / Cu opt corpuri de curcani / Și cu cinci de voluntari. / — Căpitane Valtere, / Unde-ți duci cătanele ? / — Tot în foc sărmaneale ! / — Bună ziua băiețăș ! / — Mulțumesc, voluntăraș ! / — Voi, cîți sînteți românași, / Tot viță de oltenași / Nu vă frică de vrăjmași !“.

Eroi ca Valter Mărăcineanu, maiorul Șonțu, gornistul Furtună de la Grivița se transformă în simboluri ale eroismului național, sînt anonimizați, își modifică existența reală în ficțiune folclorică și în ficțiune cultă, luîndu-și locul în galeria eroilor-mituri, precum Pinteza Viteazul, Ștefan cel Mare, Mihai Bravul, Crăișorul Horia, Iancu cel Mare sau Domnul Cuza.

Proza populară evocînd războiul de independență se menține doar în latura memorialistică. E vorba, de fapt, exclusiv de amintiri autentice, provenind din prima sursă sau transmise prin cîteva generații, împănate, pe alocuri, și cu versuri populare. Interesante aici nu sînt atît faptele narate — pentru a căror cunoaștere exactă poate fi consultată istoria — cît culoarea, relieful și prospețimea limbii. Nararea subiectivă, fără transfigurarea legendară, are adesea frumusețea simplității. Basmul, cu formulele lui tipice, cu expresii consacrate, cu relatări în stil indirect și în dialoguri vii, este un model neîndoielnic : „Împăratu' muscălesc dacă-a văzut așa, a trimes oaste multă, multă, cîtă frunză și iarbă, că are mult prăpăd de oaste, să răpuie pe Osman și să supuie Plevna (...). Odată i sc-nfățișează Vodă Carol al nostru și-i grăiește : — Dă-mi, împărate, mie Plevna s-o bat cu ui mei ! — Ha, ha... frate ! Dacă n-au bătut-o muscalii ! ce să poți tu cu mina asta de rumini, puțini și nehîrșiți în luptă ? Dar vodă al nostru tot stăruia și-atunci împăratu' Alixandru zise : — Hai, fie !“.

Eroii unora dintre povestiri — eroi reali — vorbesc și se poartă ca personajele din basmele populare cu Împăratul Roșu, Împăratul Verde, cu Făt-Frumos și Zmeii.

Sînt și povestiri cu un caracter pur documentar.

Adiacente, fără a face totuși parte din folclor, sînt mărturiile orale ale foștilor combatanți sau martori oculari la războiul pentru independență, mărturii adunate de I. A. Candrea, Ov. Densușianu și Th. Speranțin⁴, și înregistrate fonetic cu o exactitate aproape pedantă, foarte utilă lingviștilor specialiști, îngreunînd însă lectura obișnuită. Rețin atenția pitorescul și naturalitatea povestirii, nuanțele dialectale, invenția lexicală, bogăția și ineditul caracterizărilor. Povestitorii (cărora culegătorii le-au indicat și vîrsta, în afară de localitate și nume) vorbesc de un „răzbel tare morticios“, cînd s-au tăiat atîția soldați că ședeau „cum șed butucii“, iar cînd s-au predat turcii „ședea armele cum șed crengile-n pădure“. Osman era un om „mititeluț“ și stătea ascuns în redută ca într-o „ghizunie“. Relatarea faptelor se face uneori într-un încîntător stil indirect interogativ : „Nu ne-o fost frică — își amintește un povestitor. Dacă ești acolo ce-ai să mai faci ?“. „Acolo nu-i ca aici, să dai'napoi, trebuie să dai nainte, să răușești. Altfel cum li mai prindeai pînă nu te-ncheptai cu ei ? Pi mine m-o rănit cu baincta o leacă, de n-am simțit nimic. Parcă știai acolo la ce te duci ? (...) Ei ! Dăspre răzbel știți mai ghine dumnea-voastră din cărți decît noi...“.

Reflectarea folclorică a războiului independenței din 1877 cuprinde în aria sa și o piesă cu conținut eroic-istoric⁵.

Intitulată inițial de către interpreții săi — flăcăi din zona Tîrgului Neamț — la prima reprezentanție care a avut loc în 1880, — Predarea lui Osman, sceneta populară înlocuia, în zilele Anului nou, cortegiul Irozilor. Construcția urmărește, de altfel, fidel, Vicleimul. Personajele sînt pe lîngă Osman Pașa, un general turc Halim, Peneș Curcanul și alți ostași turci și români. Intenția vădit satirică se îngemănează cu evocarea faptelor de vitejie ale faimoșilor „curcani“. Tesătura piesei e simplă, anecdotică : Osman își întreabă generalul despre ultimele vești de pe cîmpul de luptă și află de la Halim că oastea îi este „mîncată“ de curcani. Portretul acestora, comic-fioros, evocă imaginea fantasticilor zgriptori cu clonț de fier din basm : „Da ! Curcanii sînt amarnici ; dinți de fier, aripi în spate !. Osman : Cum ? / Cu aripi și cu pene ? — Halim : Da, cu pene-adevărate !“. E speculată confuzia hilară între curcanii-păsări și „curcanii“-ostași, Osman, supărat de nimienicia și lașitatea supușilor, cerînd să-i fie aduși „curcanii“ spre a-i mînca fripți. Sfătuit de sergent să-l salute cum se cuvine pe Osman, strigînd din răsputeri „trăiți“ — cei nouă curcani vasluieni — căci de ei este vorba — îl sperie de moarte pe Osman cu glasurile lor tunătoare : „Vai ! Alah, mă prăpădesc ! / Lăsați tot, lăsați Balcanii / Veniți grabnic totți aici, / Că mă mîncă fript Curcanii !“. Ostașii turci cîntă, prohodindu-și, Plevna pierdută, cu versurile populare cunoscute : „Școală Osman, te deșteaptă / Osman, bre, Osman / De vezi Plevna-nconjurată / Osman, bre, Osman“ ș.a.m.d. Grupul curcanilor încheie piesa slăvind „cele șapte vieți din pieptul de aramă al românului“. Cu excepția unor replici de legătură — toate versificate — și a dialogului hazliu între Osman și Halim, piesa, în toate variantele ei, este, în cea mai marc parte, un montaj de versuri populare și versuri culte intrate în sfera literaturii anonime prin îndelungă și largă difuzare. Piesa de rezistență este, bineînțeles, un amestec de versuri memorate din Peneș Curcanul. Trama anecdotică se află însă, identică, într-o poezie intitulată Sultan și curcan, scrisă de poetul și omul de cultură transilvănean Zaharia Boiu, și publicată probabil în gazetele timpului, apoi, împreună cu alte paisprezece „poezii eroice din anii 1877—1878“, mai întîi în ziarul „Telegraful român“, în 1904, și după aceea în volumul *Frunze de laur*, în același an. E foarte probabil ca poezia să fi fost reprodușă în ziare moldovene⁶.

⁴ În *Graful nostru*, vol. I, Edit. Socec, București, 1908.

⁵ Vezi Horla Barbu Oprîșan, „Curcanii“ în teatrul popular, în „Teatrul“, an. XII, nr. 5, mai 1967.

⁶ O altă poezie a lui Zaharia Boiu, sub pseudonimul Eugen Silvan, și anume Testamentul soldatului, apărea, cu indicația că a fost reprodușă după „Telegraful român“, în 26 mai 1878 în „Correspondența provincială“ din Piatra Neamț, deci chiar în zona de răspîndire a piesei populare.

Umorul este deci și în teatrul popular ca și în lirica folclorică o formulă de exprimare a elementului eroic. „Curcanii“ moldoveni apar investiți cu puteri supranaturale, în fața cărora sînt anulate fala și trufia otomană.

Capitolul de teatru popular e destul de restrîns, el întregește însă imaginea literaturii folclorice ca efect al rezonanței pe care a avut-o în conștiința maselor momentul istoric al războiului pentru independență.

L'ÉCHO DE LA GUERRE POUR L'INDÉPENDANCE DANS LA LITTÉRATURE POPULAIRE

R é s u m é

Après avoir évoqué quelques opinions à propos du folklore, de sa propriété d'être une chronique vivante de l'histoire, l'auteur de l'article passe en revue la littérature populaire générée par la guerre pour l'Indépendance, de 1877—1878. Le lecteur apprend quelques aspects caractéristiques de cette littérature, quelques thèmes et quelques modalités d'expression constituant, par leur idée fondamentale, un acte d'adhésion, précis et enthousiaste, à l'effort général du peuple qui lutta, en 1877, pour conquérir l'indépendance de notre pays. L'article envisage non seulement la poésie folklorique, mais, de même, la prose et le théâtre populaires. Les fréquents exemples cherchent à démontrer les motifs thématiques spécifiques pour le folklore de l'Indépendance, la description des luttes, les dénominations des localités du théâtre de guerre, les portraits des combattants, des héros, l'optimisme, l'humour populaire, les vertus patriotiques et caractérelologiques de l'armée roumaine, la certitude de la victoire.